

MÜBAREK ÜÇ AYLARIN ÖNEMİ VE TÖVBE

Merhaba sevgili ve değerli AKRAdaşlarım!

Telaффuzumu yanlış duymadınız AKRAdaşlarım. Yani Ak Radyo'da gönüllerimizin beraber olduğu sevgili dinleyenlerim, AKRA dinleyenleri. Cumanız mübarek olsun.

Yine bir mübarek cuma gününde sizinle karşı karşıya olmaktan mutluluk duyuyorum. Hepinize bu güzel günün, bereketli günün, hayırlı, mübarek, kutlu günün hayrından ve bereketinden azami istifade etmenizi Cenâb-ı Hak'tan dilerim.

Sevgili dinleyenlerim!

Bugünkü sohbetimde hatırıma hemen pazartesi günü, salı günü, 14 Aralık Salı günü mübarek üç aylar geldiği için üç aylarla ilgili bazı hatırlatmaları size yapma fikri geldi. Çünkü biliyorsunuz bu üç ayların ilki mübarek Receb ayıdır. Ve Receb ayının ilk günü hangi gün olursa olsun, ilk haftasının perşembesini cumaya bağlayan gece Regaib kandilidir. Mübarek Regaib kandili geldi. Yani önümüzdeki perşembe günü cumaya bağlayan gece Regaib kandiline Allah'ın izniyle hepimiz kavuşmuş oluruz. Onu temenni ediyorum. Tabi bugün cuma

olduğu için bir daha Regaib Kandili ile ilgili ma-
lumat verme hakkına ve imkanına sahip ola-
mam diye size şimdiden bu Recep ayı ile ve Re-
gaib Kandili ile ilgili bu cuma gününden müjdeli
bazı haberler vermek istiyorum sevgili AKRA-
daşlarım.

Biliyorsunuz 3 aylar mübarek aylar, hepi-
mizin tanıdığı aylardır. Recep ayı ile başlıyor.
Araplar ay kelimesini kullanmıyorlar, onun ye-
rine “şehir” kelimesini kullanıyorlar. Üç aylara
“şuhûr-u selâse” diyorlar. Bunlar da kültürü-
müzden hatırimızda kalsın. Dedelerimizin ki-
taplarında veyahut mektuplarında karşılaşırsak
veya eski metinlerde onları hatırlayalım diye
şöyle bir çeşni kabilinden açıklayayım.

“Şuhûr-u selâse”, üç aylar demek. “Şehr-i
Receb”, Receb ayı demek. Farsça'da şehir,
belde manasına geliyor. İnsanların oturduğu,
efendim, evlerin bulunduğu toplu oturma yeri
manasına geliyor. Arapçada böyle değil. Arap-
çada ay demek. O 29 veya 30 gün olan zaman
dilimi demek.

Şehr-i Receb salı günü geliyor. Hoş gelir,
sefa gelir inşallah.

Şehr-i Receb'ten sonra şehir-i şaban geli-
yor. Tabi biz ay deyince, Recep ayı filan

deyince o bir de biraz ay kelimesini kullanmak başka manalara da kaymasın diye hoş olmuyor. Şehr kelimesini kullanalım, hiç şey olmasın karışıklık olmasın. Farsçada da ay “mâh” diye geçer. Hani mâh yüzlüm, meh yüzlüm diyoruz ya, hani ay gibi yüzü parlak olan bir kimseye. Mâh da ay demek. Mâh-ı receb veya şehr-i recep diyelim. Mâh-ı şâban, mâh-ı ramazan diyelim.

a. Üç Ayların Önemi

Şimdi bu üç ay kutsal, mübarek bir mevsim. Çok önemli bizim dini hayatımızda sene içinde karşımıza gelen bir yeni mevsim. Nasıl yaz ayını severiz birkaç bakımdan hem meyveler çok olur hem havalar ısınır, efendim, hem okullar tatil olur çocuklar efendim tatile giderler. Güzel tatil geçireceğiz, bisiklete bineceğiz, yüzeceğiz diye herkeste bir sevinç başlar çocuklarda. Ondan sonra mümkünse yaylalara veyahut efendim yazlıklara gidildiği için orada da kışın böyle kapalı kalmış olmaktan, eve kapalı kalmış olmaktan biriken efendim şeyler, enerjiler rahat bir şekilde tabi koşarak, gezerrek efendim çiçeklerle, çimenlerle, çayırlarla, çamlarla, ağaçlarla, akarsularla, kuşlarla, kelebeklerle inşallah yaza da erişelim. Hani nasıl o mevsimi seviyoruz sevgili Akra dinleyenlerim.

Ee böyle manevi bir mevsim de var dinimizde:
Üç aylar.

Bu Allah *celle celaluhu* Hazretleri Arap aylarını mevsimlere göre değişen şekilde yaratmış. Yani bir ayın doğmasını, tekrar doğmasına kadar geçen zamanı bir şehir, bir mâh, bir ay olarak düşündüğümüz için bu da 29 veya 30 gün olduğundan yani hiç 31 gün olmadığından her gün güneş takviminden her yıl 11 gün kadar eksik olduğundan geri kalarak geri kalarak şeyler Arap ayları, mesela Ramazan'ı esas alalım, senenin bütün mevsimlerini dolaşır. 10 gün 10 gün geriye gele gele, bazen kışta Ramazan tutulur, bazen baharda, sonbaharda, efendim yazda. Bu da güzel bir şey. Yani o mübarek ayın insan ömrü içinde efendim çeşitli mevsimlerde olması da tatlı bir şey.

İşte bu, böyle her senenin zaman dilimini, bizim bildiğimiz dört mevsimini şerefliendiren üç aylar, biraz böyle on gün on gün her sene yerini oynatarak senenin bütün içinde gezen bu mübarek aylar çok önemli.

Niçin çok önemli?

Çünkü biz bu üç aylarda büyük bir lütfamazhar oluyoruz. Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin özel ikramiyeleri, hediyeleri var, özel

mükâfatlar var, özel fırsatlar var. Onun için bu üç aylar bize çok önemli.

Diyor ki Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz: “Receb ayı şehrullah'tır.” Yani Allah'ın ayıdır. “Şaban benim ayımdır.” “Şehrî”, benim ayım demek. “İ”, benim manasına geliyor Arapçada. Efendim ve Ramazan, Ramazan ayı şeh-r-ü ümmetî. “Ramazan ayı da ümmetimin ayı” buyuruyor.

Şimdi ayların hepsi, dünyanın, ahiretin, yerlerin, göklerin bütün varlıkları Allah'ın olduğu halde acaba Peygamber Efendimiz Receb ayına niçin “şehrullah” buyurmuş?

“Receb ayı Allah'ın ayıdır, Şehrullah'tır” demesinin sebebi ne?

Onun sebebi, Receb ayında Allah-u Teâlâ Hazretlerinin tevbe edenlerin tevbesini kabul etmeyi sevdiği ve bu tevbeleri kabul etmenin çok olduğu, nice nice günahkârların bağışlandığı bir ay olması.

Şimdi kendi kendimizi de düşünüyoruz, muhterem dinleyenlerim. Sizleri de düşünüyoruz. Okuyucularımı, dinleyenlerimin, efendim tanıdığım tanımadığım sevgili kardeşlerimin çeşitlerini düşünüyorum. Tabi beşer olduğumuz için hatalarımız vardır, günahlarımız

vardır, tevbe edilecek hallerimiz vardır ve hepimiz Allah'ın affetmesine muhtacız.

Önümüze bir fırsat geliyor. Üç aylar geliyor. Tevbelerimizin kabul olacağı, Allah'ın rahmetinin cûşa geldiği, rahmet deryasının taştığı bir mevsim geliyor.

Ne mutlu! Hepinize mübarek olsun. Allah bu güzel mübarek mevsimlere nice nice yıllar sevdiklerinizle beraber hepinizi kavuştursun.

Şimdi bu Recep ayı salı günü girecek. Recep'in biri, çarşamba ikisi, perşembe üçü. Perşembe'nin akşamı da Regaip Kandili.

Regaip ne demek?

Çok rağbet edilen, çok izdihamlı bir şekilde herkesin böyle itibar ettiği, istediği, efendim elde etmeye çalıştığı hediyelerin, şeylerin, güzel şeylerin çok olduğu, rağbet edilen şeylerin çok olduğu bir gece demek. Melekler bu geceye rağbet ediyorlar. Çünkü efendim Recep ayı girmiştir ve Receb ayının ilk cumasıdır. İki mübareklik bir araya geliyor. Receb ayının mübarek oluşuyla cuma gecesinin mübarek oluşu bir araya geliyor. Böylece meleklerin de rağbet ettikleri, heyecanlandıkları ve ihyasına çalıştıkları Regaip kandili perşembe günü olacak.

Mübarek olsun!

Çünkü bir dahaki cumaya inşallah sizlerle görüşebilirsek görüşürüz. Şimdiden sizin o kاندilinizi tebrik ediyorum. Dualarınızda ben kardeşinizi de unutmadan diliyorum.

Receb ayı için başka tabirler de vardır. Âlimlerimiz ve çok büyük sūfîlerimiz, mürşitlerimiz diyorlar ki: “Receb ayı, ekim ayıdır.” Yani nasıl çiftçi tarlayı hazırlar, tohumları ekerse, ekim ayı Receb.

Şaban ayı, bakım ayıdır. Yani insan çiftçi ise ektiği şeyi bırakmaz kendi halinde, bakar. Yabancı otlarını ayıklar, sular, çapalar, ayıklar efendim ve korur kollar, o mahsul büyüsün diye.

Ramazan da biçim ayıdır, hasat ayıdır, mahsulün alındığı aydır.

Demek ki, biz Receb ayı olduğu zaman bir güzel mevsimin içine giriyoruz. Mis gibi manevi bir mevsim, hoş duygular içinde ve tevbe ediyoruz.

b. Üç Aylarda Tövbe Etmek

Yâ Rabbi! Bu geçtiğim aylarda sana bilerek veya bilmeyerek asi olduysam, birisinin kalbini kırdıysam, yapmam gereken görevlerden, vazifelerden, ibadetlerden eksiklerim olduysa,

hatalarım olduysa, bilerek bilmeyerek yaptıklarım pişman oldum yâ Rabbi! Ben senin yolunu seviyorum, seni seviyorum. Senin razı olacağın işleri yapmak istiyorum yâ Rabbi! Benim hatalarımı affet diye tevbe ediyoruz Receb ayında. Büyük tevbe ayı bu.

Efendim, tevbe ne demek?

Tevbe, efendim, Arapçada “dönüş” demek, “dönmek” demek. Gittiği istikametten dönmesi insanın.

Tevbe o halde bu lügat manasından, ıstılahî bizim bildiğimiz manasına nasıl gelmiş?

Kul yanlış bir istikamete doğru giderken, günahlı bir yolda giderken bu yolun hatasını, çirkinliğini, tehlikeli olduğunu, sonunda Allah'ın gazabına uğramak, belki Allah korusun cehenneme düşmek olduğunu anladığı için aman bu yol yanlış diye dönüyor. İşte bu dönüş tevbe deniliyor.

Şimdi Allah-u Teâlâ Hazretleri kulunun kendisine ibadetine göre ona muamele eder sevgili dinleyenlerim. Yani kul Allah'ı severse Allah da kulu sever.

Kul, Allah'a dönerse yani tevbe ederse, teveccüh ederse Allah ne yapar?

Allah da kuluna çok daha fazla teveccüh eder. Onun için tevbe etmek fiilinden ism-i fail diyoruz biz Arapçada. Yani tevbe eden kimseye “tâib” derler. “Tevbekâr” demek. Tevbe ediyor. Tâib. Kul tâib.

Kul, tâib olduğu zaman, tevbe ettiği zaman Allah nedir?

Tevvâb'dır. Tevvâb da mübalağa sigasıdır. Mübalağa-i ism-i fail derler. Galiba biz size bir taraftan vaaz verirken bir taraftan da kelime kelime sizin haberiniz olmadan Arapça öğretiyor gibi oluyoruz. Herhalde o da faydalı. Çünkü Arapça bizim analarımızın lisanı. Çünkü Peygamber Efendimizin hanımları, müminlerin anneleri olduğundan annemizin lisanını da bilmemiz lazım.

Tevvâb, “çok tevbe eden” demek. Yani “çok dönen, çok teveccüh eden” demek. Demek ki kul, Cenâb-ı Mevlâsına gönlüyle döndüğü zaman, “Yâ Rabbi! Ben hatamı anladım, döndüm sana” dediği zaman Allah ona çok daha fazla teveccüh ediyor. Kuluna daha büyük lütuflarla yöneliyor.

Ne güzel!

c. Nasıl Tövbe Etmeliyiz?

O halde hepimiz bilerek bilmeyerek yaptığımız hatalardan tevbe etmeliyiz. Ama bu arada ben size hatırıınıza bir sahne olarak kalsın diye şöyle tasvir ederek bir tarihi olayı anlatmak istiyorum:

Hazreti Ali Efendimiz *radiyallahu anh* ve *kerremallahu vecheh*. “Allah'ın Arslanı” lakabını almış olan Peygamber Efendimiz'in o mübarek kahraman, fedakâr, cengâver damadı Hz. Ali Efendimiz biliyorsunuz halife de oldu. Hz. Osman Zinnureyn Efendimiz'den sonra dördüncü halifemiz oldu. *Radiyallahu anhüm ecmaîn*.

Haz. Ali Efendimiz, tabi İslam devleti büyüdüğü için, Kûfe'de halife olarak vazife görüyor. Kûfe'de, Kûfe'nin mescidine girmiş. Yanında yardımcıları var, muhafızı veya danışmanı durumunda olan birisi de var. Kûfe'nin mescidine girmiş. Bakmış orada direğin dibinde adamın birisi oturmuş, Tevbe yâ Rabbi! Tevbe yâ Rabbi! Tevbe yâ Rabbi! diyor. Hepimiz deriz ya, “estağfurullah” demek. Yani yâ Rabbi! Senden afv ü mağfiret istiyorum. “*Estağfirullah el-Azim ve etûbü ileyh*” deriz ya sözle. Perşembe akşamları tevbe ederiz ya topluca camide.

İmam efendiler önder olurlar bize. Tevbe ettirirler ya. O da “*estağfirullah el-Azim ve etûbü ileyh*” diyormuş. Tevbe ediyormuş yani.

Hız. Ali Efendimizin özelliği hatırınızda kalsın, Hız. Ali Efendimiz latifeci bir insanmış aynı zamanda. Böyle kırmızı yüzlü, efendim sevimli, latifeci ve çok güzel sözler söyleyen, özdeyiş dediğimiz, atasözü dediğimiz, vecize dediğimiz güzel sözleri var. Hatta onları ben keşke bir de başka program yapsak da efendim, Hız. Ali Efendimizin o güzel sözlerinden ayrı programlar sizlere anlatsam. Onu da isterim ama o ayrı.

Hız. Ali Efendimiz o, “Tevbe yâ Rabbi!” diyen kula demiş ki güzel tevbe ediyorsun ey filanca, efendim, amma böyle sadece diliyle “Tevbe yâ Rabbi!” demek yalancıların tevbesidir demiş.

Çünkü söz yetmiyor İslam’da. Eylem lazım, hareket lazım, fiil lazım, icraat lazım. Kuru kuruya, kuru laf diyoruz ya biz Türkçede. Güzel tabirleri var dedelerimizin, büyüklerimizin bizim dilimizi bıraktıkları güzel tabirler var. Kuru laf yani kuru ekmek nasıl çatır çutur yemediği gibi, yanına katık istediğimiz gibi, kuru laf da tabi olmuyor.

Hazreti Ali Efendimiz demiş ki: “Bak ey filanca! Ya sadece tevbe yâ Rabbi! demek, yalancılardan tevbesidir.”

Ya tevbe nasıl olacak?

Kul, “Yâ Rabbi! Ben döndüm sana” diye di liyle söylerken, haliyle de dönecek. Yani hayatı değişecek, hali değişecek. Kavgacıyken sakın bir insan olacak. Sinirliyken, efendim, kızmayan bir insan olacak. Halim selim bir insan olacak. Cimriyken cömert olacak, efendim, tembelken çalışkan olacak, efendim, yardımsever olacak. Merhametsiz, gaddarken merhametli bir kimse olacak.

Bu arada tabi buraya bir noktalı virgöl koyayım. Bir hatıramı anlatayım.

Cleveland'da idik. Amerika'nın bir şehri, efendim, Detroit'ten geliyoruz. Cuma vakti oldu yine böyle bir cuma günü. Detroit'ten çıkarken bize dediler ki: “Cleveland'da bir cami var, orada cuma namazını kılabilirsiniz.” Bulduk camiyi, köşe başında çok güzel bir villa bahçesi, mamur, 3-4 katlı bir köşk yani güzel bir köşk, cami yapmışlar. Biz de orada gittik cuma namazını kılmaya. Onlar bizi çok hoş karşıladılar, iltifat eylediler ve cuma hutbesini okumak bana nasip oldu.

Efendim, Cuma'dan sonra da bırakmadılar, buyurun dediler. Bize bir sofraya hazırlamışlar, bizim bildiğimiz Anadolu usulü, bir yer sofrası uzun, efendim, iki tarafında cemaat, cuma namazını kılanlar. Güzel yemeğimizi yedik ama, bir esmer vatandaş var, yani yüzü derisi esmer. Onlara ben yani siyah Müslüman demiyorum, kızıyorlar. Black Müslüman deyince, siyah Müslüman deyince kızıyorlar. Ne demek siyah! Yani insanın gönlü nurlu, ak pâk olunca niye siyah Müslüman densin? Hakaret gibi oluyor. Onlar kendilerine “Bilâlî” diyorlar. Yani Hz. Bilâl'in ülkesindeniz, Afrikalı olarak bizler. Bilâl gibiyiz, ona mensup insanlarız diyorlar.

Biz bunu da yerleştirelim kendi aramızda söylerken. Siyah Müslümanlar demeyelim, sevgili dinleyenlerim. Bilâlîler diyelim.

Bilâlîlerden, efendim yani Amerikan zencilerinden, uzun boylu bir insan, böyle dağ gibi ceketinin omuzları geniş ve kapıdan zor sığıyor. Herhalde iki metreye yakın boyu var, yaşlı. Ama nasıl hizmet ediyor bize. Yani bir delikanlı gibi oturup kalkıp hemen efendim su getirmek, efendim ekmek getirmek, aşları, yemekleri getirmek tarzında çok güzel hizmet ediyor.

Dışarı çıktı, arkasından birisi dedi ki yanına oturanlardan, eğildi kulağıma: “Bunu tanıyor musun?”

Ben nereden tanıyayım. Misafirim zaten, oraya bir cuma kılmaya gelmişim, ondan sonra da Allah'a ısmarladık deyip gideceğim.

“Tanımıyorum” dedim.

“Bu” dediler, “Buranın en büyük gangasteriydi” dediler.

“Eyvah!”

“Ama” dediler, “Müslüman oldu, imana geldi”, efendim “Müslüman oldu” dediler. Hayran kaldım o Bilâlî kardeşimize, efendim, amcamıza diyelim yaşlı. Yani o halden, mafya reisiğinden, gangasterlikten, İslam'a dönmüş, Müslüman olmuş, ondan sonra melek gibi insan olmuş.

Hah! İşte ben anlatmak istediğim misali bu Bilâlî kardeşimle size vermek istiyorum. Yani insan “Tevbe yâ Rabbi!” dediği zaman hali de dönmeli. Yani mafya reisi iken, efendim, camide sofilerin şahı olmalı yani. Böyle büyük bir evliya haline gelmeli insan.

Asıl tevbe bu olmuş oluyor sevgili dinleyenlerim.

Âyet-i kerîme de okuyalım, sohbetimiz bereketlensin Allah'ın kelâmıyla.

Bismillâhirrahmânirrahîm.

إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ التَّوَّابِينَ وَيُحِبُّ الْمُتَطَهِّرِينَ

Innallâhe yuhibbut tevvâbîne ve yuhibbul mutetahhirîn. (Bakara Suresi 222. Ayet)

Allah *celle celâluhu*, kâinatın Hâlıkı, her şeyin Mâlikî, Rabbimiz, Yaradanımız tevbe edenleri çok sevdiğini bildiriyor.

O halde tevbe edici kul olalım. Hem sözle hem halimizle hem de efendim gönlümüzle hazır tevbe ayı da geliyorken, tam da zaman, mevsim müsaitken “Tevbe yâ Rabbi” diyelim dilimizle. Ondan sonra da halimizi düşünelim. Kendimizi muhasebemizi yapalım. Yani ahirette bir muhasebe olacak, mahkeme-i kübra olacak. Sevaplar, günahlar dökülecek, defterler açılacak, kârlar, ziyanlar hesaba girecek, sevaplar, günahlar tartılacak terazi de var.

Ama nasıl bir terazi, elektronik mi, dijital mi, iki kefeli mi?

Nasıl olduğunu bilmiyoruz ama bir kefesinin diyor Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz, “içine semavatı ve arzı koysan alacak kadar büyük bir mizan, terazi.”

Yani yerleri gökleri içine alacak kadar bir terazide büyük sevaplar, büyük günahlar hepsi tartılacak. Melekler kenarda, onların günahları olmadığı halde tir tir titreyecekler.

Neden?

Terazinin heybetinden titreyecekler, günün dehşetinden titreyecekler.

Tabi, efendim, böyle bir muhasebe var, bir hesap var, bir tartma var. Bu tartmanın şeklini bilmiyoruz ama var. *Amennâ ve saddaknâ*. Çünkü Kur'an-ı Kerîm bildiriyor, Allah bildiriyor. Ahiretin yaradanı, dünyanın yaradanı, bizim yaradanımız Rabbülâlemîn bildiriyor ki yarın bir hesap var.

O halde bizim ne yapmamız lazım?

Hesaba çekilmezden önce kendimizi hesaba çekmemiz lazım ki sene sonunda bakkalın hesabının fena gidip de saçının başını yolması durumuna düşmeyelim. Dünyadayken hesabımızı yapalım ki ahirette hesabımız güzel çıksın. Biz buradan zararları kapatalım, kâr hanesine geçmek için çalışalım ki ahirette hesabımız iyi gitsin.

d. Allah Tövbe Edenleri Affeder

Tabi düşünüyorum, benim dinleyiciden, dinleyenlerim arasında şu anda, tabi umumi yerlerde de bu radyolar dinleniyor, otolarda da dinleniyor, evlerde de dinleniyor. Belki namazını kılamayan Müslüman kardeşlerim var, belki ibadetleri eksik insanlar var, belki hakikaten suç işlemiş insanlar var. Çeşitli dini bakımdan günah olan işleri yapmış ve vicdanında bu böyle bir yara olarak kalmış, üzülüyor. Üzülmesinler, Allah tevbe edenleri affediyor.

Allâh-u Teâlâ Hazretleri o kadar merhametli ki, *erhamü'r-râhimîn*.

Erham ne demek?

Yani en merhametli demek. Buna da ism-i taftil sigası diyorlar Arapçada. Yani bizim bir sıfatın başına en kelimesini getirerek yaptığımız manayı onlar bu şekilde yapıyorlar. En çok, en güzel, en büyük diye en ekliyoruz biz sıfatın başına. Onlar da *rahîm* sıfatının başına, *râhim* sıfatının başına bir şey getirmiyorlar, kelimenin şeklini değiştiriyorlar. *Erham* olunca “en merhametli” demek oluyor. *Erhamü'r-râhimîn*. Yani merhametlilerin, acıyanların, şefkatlilerin en şefkatlisi, en merhametlisi Allah-u Teâlâ Hazretleri'dir. Ve o kadar

merhametlidir ki kulun gönlüne yaptığı hatalardan, günahlardan bir pişmanlık düşmüşse, kul onu da diliyle, "Yâ Rabbi ben pişman oldum, beni lütfen affet, affeder misin?" demeden affeder diye Peygamber Efendimiz müjde veriyor.

O bakımdan bir çocukluk hatıramı da size gene arada anlatmak istiyorum:

Erenköy'e gelmiştik, bir kayıkçıyla konuşuyoruz. Kayıkçı filozof gibi bir şeydi. Efendim, diyor ki, ben tabi o zaman daha ortaokul talebesiyim. Kayıkçı diyor ki, efendim, "Ben biliyorum" diyor, "İstikbalimi gördüm" diyor, efendim, "Ben günahkârım" diyor, "Allah beni affetmeyecek" diyor.

Hiç öyle şey olur mu?

Ben o zaman tabi bu ayetleri bilseydim, ona karşı derdim ki yanılıyorsun. Allah *erhamü'r-râhimîndir*. Tevbeleri, *tevvâbü'r-râhimdir*. Tevbeleri kabul edicidir. *Yuhibbü't-tevvâbîn*. Tevbe edenleri sever diye onun gönlünü hoş edecek sözler söylerdim.

e. Ümitsizliğe Düşmeyin

Belki bu şekilde düşünen, dinleyenlerim vardır aranızda. Sakın ümitsizliğe düşmeyin.

Çünkü ümitsizliğe düşmek İslâm'da günah ve haram. Allah yasaklamış.

قُلْ يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا
مِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ

*Kul yâ ibâdiyellezîne esrefû alâ enfusihim
lâ taknetû min rahmetillâh.* (Zümer Suresi 53.
Ayet)

Allah emrediyor!

Lâ taknetû min rahmetillâh. Allah'ın rahmetinden ümidinizi kesmeyin.

Yasak. Kesmek yasak diye bir yasak var İslâm'da, Kur'an-ı Kerîm'de. O halde ümit kesmeye takat getiremeyiz. Ümit kesmek yolu kapalı. Ümit kesmek yok! Yani ümitsiz değiliz. Ümit kapısı açık. Allah affedebilir. Sizi de başkalarını da daha büyük daha büyük daha büyük günahları işlemiş kimseleri de affedebilir. Çünkü kendisi seviyor. Tevbe edenleri seviyor.

O bakımdan yani benim halim perişandır. Beni Allah affetmez. Ben bu *erhamü'r-râhimîn*liğinden istifade edemem. Allah beni cehenneme atacak. Çünkü namaz kılamadım, şimdiye kadar oruç tutamadım, haram yedim, kusur işledim demeyin sakın. Sakın demeyin!

Eğer kahvede beni dinliyorsanız, sevgili dinleyenlerim! Evet ben hiç abdest alıp da namaz kılmadım, secde-i rahmana başım değmedi falan diyenler olabilir. Ümitsizlik yok!

Neden?

Allah yok diyor, yasak diyor.

Ümitsizliğe düşemezsiniz. Allah onu men ediyor. Ümit besleyeceksiniz. Allah seni de affeder, beni de affeder.

Bu bakımdan sözümün, sohbetimin şöyle sonuna yaklaşmışken size ben bir müjdeli hadîs-i şerîf okuyayım Arapçasıyla, anamızın diliyle. Arapçasıyla bir hadîs-i şerîf okuyayım, kısaca bir anlatayım da yüreğinizin yangınına sular serpilmiş olsun, siz de rahatlayın. Pazar gününe kalmadan, belki bu cuma gününden tevbenizi yaparsınız. Abdest alıp camiye gelmeye, namaz kılmaya başlarsınız. Belki bu cuma namazını kaçırmazsınız.

f. Allah, Kulunun Tövbe Etmesinden Hoşnut Olur

Diyor ki Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz:

وَلِلّٰهِ أَفْرَحُ بِتَوْبَةِ التَّائِبِ مِنَ الظَّمَانِ الْوَارِدِ وَمِنَ
الْعَقِيمِ الْوَالِدِ وَمِنَ الضَّالِّ الْوَاجِدِ فَمَنْ تَابَ إِلَى اللَّهِ
تَوْبَةً نَّصُوحًا أَنْسَى اللَّهُ حَافِظِيهِ وَجَوَارِحَهُ وَبِقَاعِ
الْأَرْضِ كُلِّهَا خَطَايَاهُ وَذُنُوبَهُ

*Lallâhu efrahu bi tevbetit tâibi minez
zam'ânîl vâridi ve minel akîmil vâlidî, ve mi-
ned dâllil vâcidi, fe men tâbe ilallâhi tevbeten
nasûhan ensallâhu hâfizayhi ve cevârihahu ve
bikâ'al ardî kullihâ, hatâyâhu ve zunûbehu.*

*Lallâhu efrahu bi tevbetit tâibi minez
zam'âni'l vârid.*

Muhakkak ki diyor, başında L harfi var.
Lâm-ı tekittir bu Arapçada. Yani bir işin ger-
çekten olacağını bildiren bir ifade bu.

Allah tevbe eden kulunun tevbesinden
öyle ferah duyar ki.

Ne kadar ferah duyar, mukayese.

minez zam'âni'l vârid

Susuz kalmış da su kaynağını bulmuş, o ku-
yunun kaynağın, mağaranın, suyun olduğu ma-
ğaranın içine girmiş, insanın o suyu bulunca, oh
şimdi bak susuzluktan ölecektim çölde ama şu
deliği buldum, şuradan su içiyorum.

Elhamdülillah susuzluğum gitti diye onun sevinmesinden.

Yani susuzluktan ölmek durumuna gelmiş bir susuzun, su kaynağını bulduğu zaman sevinmesinden, Allah kulunun tevbe etmesine daha çok ferahlık duyar, daha çok sevinir. Bu bir.

Üç misal veriyor Peygamber Efendimiz. Birinci misal bu.

Çölde olduğu bir insan düşünün, güneş tepesinde, efendim su yok, yanında hazırlığı yok, kazazede, efendim yürüyor yürüyor, kumlara bata çıkar, takati kesiliyor, efendim su yok, ölecek. Akbabalar üstünde dolaşmaya başlamış, etrafında efendim sırtlanlar geceleyin gelecekler, kurtlar parçalayacaklar. Amma bir imkân görüyor, uzaktan efendim bir çukur görüyor, suyu buluyor, atar kendisini böyle yüzünü gözünü yıkar. Bazen filmlerde filan da görüyoruz böyle sahneleri. Şapır şapır yüzünü yıkar, ondan sonra kana kana içer, oh kurtuldum diye sevinir.

İşte böyle susuzun suya kavuşmasındaki ferahından, sevincinden daha çok sevinir Allah kulunun tevbe etmesine bir. Bir misal bu.

ve minel akîmil vâlid.

Ve bazı kimseler bilirsiniz, efendim, çoluk çocuğu olmuyor. Evlenmişler, zenginler, her türlü imkanları var. Doktorlara gidiyorlar, ilaçlar alıyorlar. Allah çoluk çocuk vermiyor, *akîm* yani kısır.

Kısır, çoluk çocuğu yok ama çok istiyor. “*Vâlîd*” yani kısırken, yıllarca evli durdukları halde çocuğu yokken birden bir müjde, çocuğumuz oluyor, çocuk doğuyor. Oh! Yani kısır gibi sanılan bir insanın birden bir çocuğu olmasının, 15-20 sene sonra böyle 40-45'i bulduğu zaman bir çocuğu olduğunu düşünün, nasıl sevinir?

İşte o kısırın çocuk sahibi olması zamanındaki sevincinden Allah kulun tevbesine daha çok sevinir. İkinci misal bu.

Susuzun suya kavuşmasından, kısırın evladı olmasından daha çok sevinir.

Üçüncüsü;

ve mined dâllil vâcid

Ve çölde, ormanda, kutupta, efendim Afrika'da, Asya'da neyse yolunu kaybetmiş bir insan. Tehlikeli bir yerde, efendim imkanları olmayan bir yerde ve ölecek. Ama birden şeyi kaybettiği kabileyi buluyor, yeri buluyor,

kulübeyi buluyor, neyse aracını buluyor, arabasını buluyor, bineğini buluyor, kurtuluyor.

Kaybolanın, şaşırmanın efendim kaybolduğu şeyi bulduğu zamanki ölümden kurtulmasından doğan o sevinç.

İşte Allah tevbe edenin efendim böyle tevbesinden, şaşırmış, yolunu şaşırmanın aradığını bulması zamanındaki sevincinden daha çok sevinir diye üç misal veriyor Peygamber Efendimiz bu hadîs-i şerîfinde ve devam ediyor.

fe men tâbe ilallâhi tevbeten nasûha

Allah'a bir kul canı gönülden samimiyetle tevbe ederse. Bu canı gönülden tevbe etmeye *tevbe-i nasuh* derler. Ama Türkçede nasuh ismi, şahıs ismi olarak da kullanıldığı için bazıları da diyor ki; Nasuh efendinin tevbesi gibi. Bir Nasûh Efendi varmış, çok tevbe etmiş, yok öyle. O manaya değil. Nasûh demek “çok samimi, içten” demek. *Tevbe-i nasûh* da içten, yapmacıksız, gerçek bir tevbe.

Kim Allah'a böyle bir tevbe ile tevbe ederse buyuruyor Peygamber Efendimiz:

ensallâhu hâfizayhi ve cevârihahu ve bikâ'al ardı kullihâ, hatâyâhu ve zunûbehu.

Allah onun günahlarını siler. Öyle siler ki hafaza melekleri, defterlere yazıyorlar ya

yaptıkları günahları, sevapları, o, o meleklerle unutturur. İnsanın azaları aleyhinde ahirette şahitlik edecek ya, ayaklar, eller, gözler, kulaklar, evet o günahı işledik diye söylettirecek ya Allah onları. Azalarına unutturur ve o günahı işlediği mıntıka, bölge, yer şahitlik edecek ya, oda, ev neyse şahitlik edecek ya, evet bu günahı benim içimde benim üstümde işledi diye oralara unutturur. Yani Allah hataları ve günahları her şeye unutturuyor. Öyle bir silişle siliyor ki kimse bilmiyor. Allah'tan başka kimse bilmez hale geliyor.

Böylece kul mahşer halkı karşısında defteri açılıp da o günahları işlemiş olmaktan dolayı muaheze edilmekten ve o andaki muazzam mahcup duruma düşmekten kurtulmuş oluyor tevbe ettiği zaman.

g. Bugünden Başlayalım

O bakımdan aziz ve sevgili AKRAdaşlarım, kıymetli Ak Radyo dinleyenleri!

Bu fırsatı gelin beraberce değerlendirelim. Bugün cuma günüdür, mübarek bir gündür. Allah-u Teâlâ hazretlerine efendim bugünden başlayalım. Efendim, abdestimiz yoksa abdest alalım, camiye gitmeye hazırlanalım. Hele boy abdesti alırsak tertemiz daha iyi olur. Temiz

elbiselerimizi giyersek çok daha güzel olur. Efendim temiz çoraplarla, güzel kokular sürünerek, taranarak, donanarak Allah için tabi. Yani yanında bulunduğumuz insanlar rahatsız olmasın diye ve Allah sevsin, melekler sevsin diye efendim cuma namazımıza gidelim ve pazartesi, salı günü efendim 3 ayların geldiğini bilelim. O heyecan içimize, efendim kalbimize düşsün. Kalbimiz heyecanla çarpmaya başlasın ve bu Receb ayına artık tertemiz bir şekilde girelim.

Bakın önünüzde 2-3 günlük bir hazırlanma devresi de var. O güne kadar her türlü hazırlıklarınızı yapın.

Tabi tevbenin tamam olması için hazırlık ne olacak?

Bir kere kendisi pişman olacak, içinden dönecek. Halini döndürecek.

Başka?

Üzerinde kul hakları varsa götürecek sahiplerine verecek. Adamın malını, mülkünü tarlasına almış, efendim parasını, pulunu gırtlığına yapışmış, almış, burada tevbe ediyor. Buna herkes güler. Böyle tevbe olmaz. Götürüp verecek hakları sahiplerine. Kul haklarından kurtulacak.

Tevbekârın yapacağı işlerden birisi bu.

Kimin üzerinizde hakkı varsa, sevgili AK-RAdaşlarım, o hakları düşünün sahiplerine verin. Hiçbir kul size yakanıza yapışıp davacı olmasın, olamasın. Bitsin bu işler, ihtilaflar.

Bu dünyadayken kul haklarını ödeyin bir.

İkincisi insanın ibadet borçları vardır. Bülüş çağına erdiği, âkil ve baliğ olduğu zaman-dan itibaren namazları kılacaktı, oruçları tutacaktı. Tabi onları yapmamışsa, ibadetleri, zekâtları vermemişse, ibadetleri yapmamışsa onları da ödemeye girişmesi lazım.

İşte siz bugünden başlarsınız kul haklarını ödemeye, efendim ibadetleri vesaireleri düşünmeye. Efendim bu cuma gününü güzel bir şekilde bir başlangıç yapın şu konuşmanın arkasından. Çünkü siz bu konuşma üzerine halinizde bir düzelme olur da şey yaparsanız Allah'ın istediği yöne bir adım atarsanız, ben de yol göstermiş olduğum için ben de sevap alacağım, siz de sevap alacaksınız. Bu da güzel bir şey, ben de onu düşünüyorum. Ama sizin sevabınızdan tabi hiçbir şey eksilmeden olacak bu.

Onun için bu tarzda gayet güzel bir şekilde efendim hazırlık yaparak tevbe ayı olan Receb'e girelim. Receb ayında ibadetlerle,

Kur'an-ı Kerîm hatimleriyle, zikirlerle, tesbihlerle, namazlara, cumalara muntazaman giderek şu ekme-biçme, tohum saçma ayını güzel, verimli bir şekilde değerlendirelim. Şaban ayında da efendim ettiklerimizi koruyalım, geliştirelim. Ramazan ayında da en güzel mahsulleri alalım.

O Kadir gecesine ulaştığımız zaman, o kandillerin yandığı o mübarek gecede efendim çok büyük şeylere erelim, lütuflara erelim. Hani Kadir gecesini Ramazan'ın 27'sinde, 26'sını 27'sine bağlayan kandil gecesini. O gece bin aydan daha hayırlıdır diye Kur'an-ı Kerîm'de âyet-i kerîme var. İşte onları en güzel bir şekilde değerlendirelim.

Bayram olduğu zaman, Ramazan Bayramı olduğu zaman hem dünya hem ahiret bayramı olsun, hakiki bir bayram olsun sevgili AKRAdaşlarım!

Hepinize dünyanın ve ahiretin her türlü hayırlarını tek tek sayamayacağım için böyle toptan söylüyorum. Her türlü hayırlarını diliyorum. Dünyanın ve ahiretin her türlü şerlerinden, tehlikelerinden Mevla'm, Rabbim sizleri ve bizleri korusun. Her türlü şerlerden, kötülüklerden uzak, tatlı, mutlu, bahtiyar, sevaplı,

ecirli     r sürelim. Ömrümüz güzel bir     r olsun, temiz ve pak bir     r olsun. Rabbimizin huzuruna, ahirette sevdiği, razı olduğu bir kul olarak yüzü ak, alnı a  k olarak varalım. Cennetiyle, cemaliyle   ereflenelim. İnşallah orada da beraber olalım.

es-sel  m   aleyküm ve rahmetull  hi ve berek  t  h   sevgili AKRAdaşlarım!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

10.12.1993

Akra- İstanbul

[Bütün CUMA SOHBETLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

